

overordentlig megen Styrke; jeg for mit Vedkommende haaber det, ønsker det i alt Fald, og hvis den højtærede Regering vil vise Forstaaelse af, at nu er Samarbejde mellem alle økonomiske Kræfter i dette Land fornødent, at nu er et gennem Oplysning og samlet Forhandling tilrettelagt Samarbejde mellem alle politiske Partier paakrævet, da vil Regeringen og det Fler-tal, der hidtil har fulgt den, kunne antage den Dagsorden, der er stillet fra vor Side.

Forespørgeren (Stauning): Da vi i Lørdags modtog Lovforslaget angaaende Landmandsbankens Reorganisation og saa, hvilken Rækkevidde dette havde, var der, thi jeg vistnok sige, almindelig Forbavselse over, at Venstre og Venstres Ministre umiddelbart før dette Lovforslags Fremkomst havde følt sig oplagt til at indtage det Standpunkt overfor de arbejdsløse, som saa stærkt var blevet udtrykt af Indenrigsministeren i Forhandlingerne Onsdag, Torsdag og Fredag. Jeg mener ganske vist ikke, der var større Grund til nogen Forbavselse, thi hvad der blev udtrykt af Indenrigsministeren var naturligvis den indenfor Ministeriet og indenfor Venstre herskende Opfattelse, at Arbejderne er en Klasse, som har deres Plads nede under alle andre og har at finde sig i, hvad de andre i Samfundet dikterer denne Klasse. Dette fremgik med aldeles tilstrækkelig Tydelighed af Indenrigsministerens Bemærkninger om, hvorledes de arbejdsløse havde at arbejde for den Løn, der kunde opnaas, og hvorledes de havde at give Afkald paa deres Organisationer, Tariffer, Overenskomster o. s. v., thi paa andre Vilkaar vilde der ikke være Tale om at hjælpe dem. Jeg mener dog, at nogen egentlig Grund til Forbavselse var der ikke, thi noget saadant er ganske aabenbart baade Ministerens og hans Partis Opfattelse, og nogen Art af Velvillie eller Imødekommenhed kan derfor neppe ventes. Nu har man, efter at denne Sags Behandling var paabegyndt, stillet Statskassen og Skattebevillingen til fuld Raadighed for en privat Banks Ledere, Mænd med samme Samfundsopfattelse som dem, der i Dag er til Forhør paa Domhuset. Overfor dette nye Hold af Landmandsbankledere med samme Samfundsopfattelse som dem, der gik forud, er Statskassen, er Skattebevillingen nu aabnet; de kan blot bruge væk, Staten har at betale ubegrænset, hvad det koster at opretholde Landmandsbanken. Dette har man gjort, samtidig med at man har afvist ethvert Forsøg paa at indføre Kontrol overfor denne private Banks Le-

dere med Hensyn til deres Anvendelse af Statsmidlerne. Skatteyderne har Grund til med bange Anelser at imødesee den Fremtid, som nu aabner sig, og det forekommer mig, at Arbejderne, og ikke mindst de arbejdsløse, har nogen Grund til at anstille Sammenligninger mellem den Maade, paa hvilken man behandler Privatkapitalismens Ledere, og den Maade, paa hvilken man behandler Arbejderklassen og navnlig dem, der er saa ulykkelige at være arbejdsløse. Thi de, der ved den sørgelige Udvikling af Samfundsforholdene har været i den Situation at være erhvervs-løse Aar efter Aar, og som derfor har haft nødig at ty til Staten og Hjelpekasserne, og hvilke Institutioner der nu giver sig af med at understøtte arbejdsløse, har ikke i samme Grad følt Tilliden fra Venstre og dens Regerings Side som Storspekulanterne, Storkapitalens Folks har følt den. Overfor de arbejdsløse mangler der aldrig Tale om Kontrol. Overfor dem har man i mange Forhandlinger — ikke blot i den sidste, men ogsaa i mange andre — tilkendegivet Nødvendigheden af at føre en skarp Kontrol. Overfor dem skulde det ikke mangle paa Bestemmelser om, hvorledes de skulde være underkastet Kontrol fra Statsembedsmændenes Side. De skulde møde til Kontrol, for at det kunde dokumenteres, at de ikke tilsvindle sig en Krone eller to paa uretmæssig Maade. De skulde underkastes en streng Undersøgelse med Hensyn til, hvor længe de havde haft Arbejde, og hvor meget arbejdsløse de havde været, for overhovedet at komme i Betragtning ved Udbetalingen af de 12 Kr., eller hvor meget det nu kunde blive, om Ugen. Vi har i og for sig ikke noget at indvende mod en saadan Kontrol, vi mener, at det er urimeligt, at Statskassens Midler stilles til Raadighed ukontrolleret. Men hvad man har gennemført af Kontrol overfor arbejdsløse, der søgte Understøttelse, har man ganske givet Afkald paa, naar Talen var om at lukke Statskassen op for en Privatbanks Ledere. Her er der ingen Kontrol.

Nu staar vi altsaa foran en Afgørelse af det Spørgsmaal, som vi har tilladt os at fremdrage, Spørgsmaalet om, hvad Regeringen agter at foretage sig overfor de arbejdsløse, hvad den agter at foretage sig til Modvirkning af Arbejdsløsheden, og paa hvilken Maade den vil bidrage til, at de Hjem, der er ramt af Arbejdsløsheden, værges mod det Sammenbrud, som mere og mere er truende i sin Fremadskriden. Vi har 60 000 arbejdsløse. Der er i de Dage, Rigsdagen har forhandlet om Foranstaltningerne, sket en Stigning med 700—800 arbejdsløse. I de